

Arrest

nr. 291 932 van 13 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 mei 2023.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Irak, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan verzoekers voorgehouden asielmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 260 329 van 7 september 2021.

De commissaris-generaal verklaarde zijn volgende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Er werd geoordeeld dat hij geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking zou komen. De elementen die hij aanbracht hadden immers betrekking op gebeurtenissen waarbij zijn persoonlijke betrokkenheid eerder ongeloofwaardig werd bevonden. Verzoeker tekende hiertegen geen beroep aan.

In het kader van zijn huidig verzoek blijft verzoeker vasthouden aan zijn eerder aangehaalde vluchtmotieven, namelijk zijn problemen met de familie B. ten gevolge van een incident met sjeik H. in juli 2018 waarbij hij, in functie als sergeant bij de verkeerspolitie in Irak, de sjeik een waarschuwing wilde geven voor fout parkeren.

Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij de volgende originele documenten neer: zijn Irakese identiteitskaart (d.d. 03/09/2012), zijn Irakese identiteitsboekje (d.d. 10/12/2007) en zijn Iraanse geboortakte (d.d. 24/01/1989), zijn paspoort (d.d. 02/02/2012) en een volmacht dat zijn vader zijn loon mag ontvangen. Tevens legt hij kopieën van de volgende documenten neer: zijn Iraanse karte melli (d.d. 14/06/2002), een bewijs dat hij Iran moest verlaten (d.d. 01/11/2007), zijn vluchtelingenboekje van Iran (d.d. 11/04/2005), een verplaatsingsattest in Iran (d.d. 30/10/2007) en twee werkdocumenten van bij de verkeerspolitie van Irak.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden gemotiveerd dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek teruggrijpt naar zijn documenten zoals reeds eerder neergelegd en zijn verklaringen zoals hij reeds eerder uiteenzette, geen aanleiding kunnen geven tot een nieuwe beoordeling van zijn vluchtmotieven en aldus niet van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Wat betreft de volmacht die hij neerlegt, gedateerd op 23 september 2018 en waarbij te kennen wordt gegeven dat zijn vader zijn loon zou ontvangen hebben als hij zou komen te overlijden, bemerkt de commissaris-generaal dat dit document hoogstens iets zegt over het feit of hij al dan niet op dat moment nog tewerkgesteld was bij de verkeerspolitie van Dohuk, doch dat er tal van andere vaststellingen zijn waardoor er geen geloof kon worden gehecht aan zijn vrees voor de familie B. en sjeik H.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die de verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

Door louter de door hem neergelegde documenten op te sommen, gaat verzoeker vooreerst volledig voorbij waar de commissaris-generaal terdege vaststelt dat verzoeker zijn identiteitsdocumenten van de periode dat hij in Iran woonde, zijn Irakese identiteitsdocumenten, zijn paspoort, het bewijs dat hij uit Iran gezet werd en de twee werkdocumenten van de Irakese verkeerspolitie, allen reeds neergelegd heeft in het kader van zijn eerste verzoek. Over die stukken werd reeds geoordeeld. Deze elementen maken dan ook geen nieuw element uit in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van het vluchtrelaas.

De volmacht heeft verzoeker niet eerder bijgebracht. Dit document is echter niet in staat om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen.

Daargelaten de volmacht lijkt aan te tonen dat verzoeker op het moment van het incident met de sjeik in juli 2018 effectief nog tewerkgesteld was bij de verkeerspolitie van Dohuk, doet dit loutere gegeven geen afbreuk aan de tal andere vaststellingen gedaan in het kader zijn eerste beschermingsverzoek die maakten dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn vrees voor de familie B. en sjeik H., met name dat (a) het ongeloofwaardig is dat hij als politieagent niet op de hoogte zou zijn geweest van de vertegenwoordigers van de familie B., zeker daar de KDP, de partij van B., de politieke en militaire controle uitvoert over o.a. de provincie Duhok, hij een tante heeft die politiek actief geweest was en nauw samenwerkte met B. en de partij en zijn vader lid was van de KDP en ook wel connecties had met de familie B., (b) indien hij daadwerkelijk door een lokale sjeik dermate bedreigd werd dat hij zich genoodzaakt zag om Irak te verlaten, mag worden verwacht dat hij alles in het werk stelde om zich over deze persoon te informeren teneinde de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten en het dan ook niet ernstig is en andermaal de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees ondermijnt dat hij na het incident met sjeik H. amper geïnformeerd heeft naar deze persoon, (c) de door hem voorgestelde reactie van sjeik H. niet in verhouding is met verzoekers eenvoudige vraag en zijn respectvolle aanpak, het anderzijds vreemd is dat hij voor sjeik H. een boete wou uitschrijven terwijl hij stelt dat hij regelmatig op die bewuste weg andere auto's heeft tegengehouden waarbij men er over het algemeen van af kwam met een waarschuwing, dat hij immers geen boete probeerde te schrijven als het niet nodig was en dat hij geen heisa wou maken omwille van een verkeersovertreding en het dan ook de vraag is waarom hij dan halsstarrig zijn punt wou maken bij sjeik H., en het niet aannemelijk is dat de familie B. blijvend energie zou steken in verzoeker, een eenvoudige politieagent, en het geduld zou hebben om hem meerdere malen, vruchteloos telefonisch te contacteren en hem tot lang na zijn vertrek zou opzoeken bij hem thuis en de onmiddellijke omgeving nu de sjeik op het moment zelf reeds zijn slag had thuis gehaald en dit incident ook zonder gevolgen bleef voor hem, (d) hij zijn bewering dat hij dagelijks gedurende augustus en september 2018 meerdere telefonische oproepen ontving van zijn belagers niet hard kan maken, er bovendien kan verwacht worden, indien de familie B. hem daadwerkelijk probeerde te vervolgen, dat ze andere pogingen ondernamen om hem te pakken te krijgen nadat hij hun veelvuldige oproepen onbeantwoord liet en het feit dat ze niet naar hem op zoek gingen terwijl hij ondergedoken leefde en zij pas bij zijn familie langs gingen na zijn vertrek in schril contrast staat met de vele dringende telefoontjes en niet wijst op de hoogdringendheid om hem te pakken te krijgen, (e) zijn verklaringen aangaande het incident met sjeik H. op verschillende momenten incoherent zijn, wat andermaal de geloofwaardigheid van dit incident en aldus zijn voorgehouden vrees ondermijnt, (f) het opmerkelijk is dat hij zelf werd opgebeld door zijn leidinggevende en dat deze reeds op de hoogte was van het incident nu verzoeker zonder resultaat radiocontact had proberen te maken en het weinig waarschijnlijk is dat de sjeik de tijd had om uit te zoeken in welk politiekantoor verzoeker gestationeerd was en wie zijn leidinggevende was aangezien hij meteen na het incident al werd teruggedroepen, de commissaris op het moment dat verzoeker moest verschijnen geen straf heeft uitgesproken of geïnsinueerd en het vreemd is dat verzoeker, noch zijn familie in de maanden dat hij nog in Irak was en ook nadien niets hebben vernomen van de Iraakse autoriteiten over een mogelijke straf, (g) hij zich amper heeft geïnformeerd naar de bezoeken van de personen die zich zijn vrienden noemden en hem kwamen opzoeken, wat niet getuigt van een oprechte interesse in zijn zaak, en hij bovendien tegenstrijdig is over deze bezoeken, (h) hij geen eensluidende verklaringen aflegt over het huis waar hij ondergedoken zou hebben geleefd en (i) hij in augustus 2018, op het moment dat hij ondergedoken leefde, een foto postte van hem samen met twee personen in volle ontspanning voor het Mustafa Barzani gebouw, een universiteit gelieerd aan de familie waar hij eigenlijk vervolging voor vreest, en zelfs indien deze foto genomen zou geweest zijn op een eerder moment, het nog steeds bijzonder frappant is dat hij enerzijds net op het moment van zijn onderduiken een foto van hem voor een gebouw gelieerd aan zijn vervolgers post, en anderzijds dat hij

daarbij zelfs twee vrienden tagt, waardoor hij aan de buitenwereld toch wel een teken van leven toont en er aldus van enige terughoudendheid en voorzichtigheid dan ook geen sprake was op het moment dat hij net wenste te vermijden dat zijn belagers ook maar iets van hem zouden horen of hem zouden vinden (RvV 7 september 2021, nr. 260 329).

Waar verzoeker in het verzoekschrift de in het verleden vastgestelde incoherenties wijt aan de traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk daar het enkel betrekking heeft op de bevindingen in de beslissing van de commissaris-generaal van 30 november 2020. De Raad heeft zich over deze bevinding reeds uitgesproken in zijn arrest nr. 260 329 van 7 september 2021 en deze bevestigd. De Raad herinnert eraan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidig verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing van 24 januari 2023 met betrekking tot het ontbreken van nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken, te ontkrachten of te weerleggen.

7. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, besluit de Raad op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat er actueel in het district Zakho gelegen in de provincie Dohuk, verzoekers regio van herkomst, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het district Zakho louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. Wel blijkt dat er in het district Zakho, waarvan verzoeker afkomstig is, de mate van het willekeurig geweld hoog is zodat een lager niveau van individuele elementen is vereist om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die naar Zakho terugkeert een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie EASO Country Guidance Note over Irak van juni 2022, p. 190-192).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Zakho. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te Zakho.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt zij een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 juni 2023 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat de nieuwe documenten die zij heeft bijgebracht niet alleen aantonen dat zij werkzaam was bij de verkeerspolitie, wat op zich niet wordt betwist, maar ook het recent karakter van deze tewerkstelling aantonen. Zij verwijst naar een arrest dat de Raad in 2021 heeft gewezen inzake een eerder door haar ingediend verzoek om internationale bescherming waarin de vraag naar het recent karakter van haar tewerkstelling bij de politie werd opgeworpen. Aangezien de documenten dit recent karakter aantonen, moeten zij mee worden betrokken in de beoordeling. Waar wordt getwijfeld aan het incident met een sjeik en de daaruit voortvloeiende problemen en het niet logisch voorkomt dat zij deze sjeik zou tegenhouden, wijst de verzoekende partij erop dat zij als verkeersagent niet steeds kon weten wie zij voor zich had. Voor wat de beoordeling van haar gebrekkige kennis van de regio Dohuk betreft, meent de verzoekende partij dat deze te streng is: zij is er immers niet opgegroeid, is gevlucht naar Iran en heeft bij terugkeer naar Irak in 2008 eerst een tijdlang in Zakho verbleven en daarna pas in Dohuk, wat aannemelijk maakt dat zij minder is vertrouwd met deze regio. De verzoekende partij besluit dat dit alles minstens aanleiding moet geven tot een vernietiging van de bestreden beslissing, zodat de nieuwe elementen die zij heeft aangebracht ten gronde kunnen worden onderzocht.”

4.1. In het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting dient vooreerst volgend motief van de bestreden beslissing onder de aandacht te worden gebracht:

“Wat betreft de volmacht die u neerlegt om aan te tonen dat uw vader uw loon zou ontvangen als u zou komen te overlijden (verklaring volgend verzoek, vraag 19), hetgeen gedateerd is op 23 september 2018, kan worden opgemerkt dat dit document hoogstens iets zegt over het feit of u al dan niet op dat moment nog tewerkgesteld was bij de verkeerspolitie van Duhok, doch zijn er tal van andere vaststellingen waardoor er geen geloof kon worden gehecht aan uw vrees voor de familie B. en sjeik H.. Dit document toont immers louter uw tewerkstelling bij de verkeerspolitie aan, waaraan an sich niet werd getwijfeld. Dit document zegt echter niets over uw vermeende vrees bij terugkeer naar Irak, waardoor ook dit document niet als een nieuw element kan worden aanzien dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.”

De Raad herneemt in dit kader eveneens volgende gronden van voormelde beschikking:

“De volmacht heeft verzoeker niet eerder bijgebracht. Dit document is echter niet in staat om de eerdere beoordeling van het CGVS en de Raad om te buigen.

Daargelaten de volmacht lijkt aan te tonen dat verzoeker op het moment van het incident met de sjeik in juli 2018 effectief nog tewerkgesteld was bij de verkeerspolitie van Dohuk, doet dit loutere gegeven geen afbreuk aan de tal andere vaststellingen gedaan in het kader zijn eerste beschermingsverzoek die maakten dat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn vrees voor de familie B. en sjeik H., met name [...]”

Uit voormelde gronden van de beschikking waarin wordt verwezen naar de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting, wel degelijk en afdoende rekening heeft gehouden met de door haar in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en documenten waaronder de neergelegde volmacht en dat dienaangaande een degelijk en afdoende onderzoek werd gevoerd. Eveneens wordt uiteengezet om welke redenen dat deze niet werden aanvaard. Er wordt over de volmacht zowel in de bestreden beslissing als in voormelde beschikking geduid dat deze lijkt aan te tonen dat verzoekende partij op het moment van het incident met de sjeik in juli 2018 nog was tewerkgesteld bij de verkeerspolitie van Dohuk, maar dat dit loutere gegeven geen afbreuk doet aan talrijke andere vaststellingen gedaan in het kader van haar eerste beschermingsverzoek die maakten dat er geen geloof kon worden gehecht aan haar vrees voor de familie B. en sjeik H. Tevens worden de redenen die leiden tot dit besluit afdoende verder toegelicht, onder meer door in punt 6 van de beschikking de talrijke andere vaststellingen uitdrukkelijk te hernemen, zoals ze werden samengevat in 's Raads arrest nr. 260 329 van 7 september 2021. De door de commissaris-generaal geformuleerde motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing zijn bijgevolg pertinent en draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij gaat met haar kritiek geformuleerd ter terechtzitting dan ook voorbij aan de gronden van voormelde beschikking en de gemotiveerde vaststellingen in de bestreden beslissing, minstens brengt zij geen dienstige en concrete argumenten aan die hieraan afbreuk kunnen doen.

4.2. De verzoekende partij hekelt ter terechtzitting verder dat wordt getwijfeld aan het incident met een sjeik en de daaruit voortvloeiende problemen, en de vaststelling dat het niet logisch voorkomt dat zij deze sjeik zou tegenhouden. De Raad stelt vast dat dit onderdeel van het betoog betrekking heeft op de bevindingen in de beslissing van de commissaris-generaal van 30 november 2020, waarover de Raad zich reeds heeft uitgesproken in voormeld arrest nr. 260 329 en dat gezag van gewijsde heeft. Door een verschoningspoging te ondernemen waar zij erop wijst dat zij als verkeersagent niet steeds kon weten wie zij voor zich had, werpt de verzoekende partij geen ander licht op de eerdere vaststelling in het kader van haar eerste beschermingsverzoek dat het *“vreemd is dat hij voor sjeik H. een boete wou uitschrijven terwijl hij stelt dat hij regelmatig op die bewuste weg andere auto's heeft tegengehouden waarbij men er over het algemeen van af kwam met een waarschuwing, dat hij immers geen boete probeerde te schrijven als het niet nodig was en dat hij geen heisa wou maken omwille van een verkeersovertreding en het dan ook de vraag is waarom hij dan halsstarrig zijn punt wou maken bij sjeik H., (...)”*, noch op de andere pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal.

4.3. Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat de beoordeling van haar gebrekkige kennis wat de regio Dohuk betreft te streng is en zij toelicht dat zij er immers niet is opgegroeid, is gevlucht naar Iran en bij terugkeer naar Irak in 2008 eerst een tijdlang in Zakho heeft verbleven en daarna pas in Dohuk, wat naar haar mening aannemelijk maakt dat zij minder is vertrouwd met deze regio. Dit betreft een nieuw betoog dat niet in haar verzoekschrift werd aangehaald. Verder kan dit betoog geen nieuw licht werpen op de eerdere vaststellingen in het kader van haar eerste beschermingsverzoek, met name dat de verzoekende partij reeds sinds 2008 in de regio Dohuk woonde en sinds 2012 werkzaam was bij de verkeerspolitie van Dohuk, dit is geruime tijd voor het beweerde incident in 2018. In het kader van haar eerste beschermingsverzoek oordeelde zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds dat het ongeloofwaardig was dat de verzoekende partij, gelet op haar functie als politieagent in Dohuk sinds 2012, niet op de hoogte zou zijn geweest van de vertegenwoordigers van de familie B., waaronder sjeik H., zeker daar de KDP, de partij van B., de politieke en militaire controle uitvoert over o.a. de provincie Duhok, de verzoekende partij een tante heeft die politiek actief geweest was en nauw samenwerkte met B. en de partij en haar vader lid was van de KDP en ook wel connecties had met de familie B. Gelet op deze omstandigheden mocht van de verzoekende partij redelijkerwijze worden verwacht dat zij als agent enige kennis heeft van het reilen en zeilen van de familie B. en haar vertegenwoordigers, zoals sjeik H. Het betoog van de verzoekende partij kan aan deze redelijke verwachting geen afbreuk doen.

4.4. De gronden van voormelde beschikking blijven overeind, waar hierin wordt besloten dat wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, voor verzoeker niet blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

4.5. Waar de verzoekende partij tot slot de vernietiging van de bestreden beslissing vordert en in de mate dat zij hekelt dat geen onderzoek ten gronde werd gevoerd, duidt de Raad nog dat gelet op het terechte

besluit dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn of door de verzoekende partij zijn voorgelegd, zich geen vernietiging, noch verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opdringt nu het volgend verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES